

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3961/2020
04.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Весне Поповић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Блажа Минковић и Ненад Минковић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу и ЈП „Путеви Србије“, Београд, кога заступа пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради заузећа и накнаде, одлучујући о ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 42/20 од 21.05.2020. године, у седници одржаној 04.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 42/20 од 21.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 42/20 од 21.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 2959/18 од 01.10.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да су тужени пресецањем парцеле кп. бр. .. уписане у лист непокретности број .. за КО ..., извршили заузеће тужиоцеве непокретности и то површина путног земљишта поред асфалтног дела пута (П1) је 175 м², површина путног земљишта поред асфалтног дела пута (П3) је 51 м² и површина под асфалтом (П2) је 326 м² све у мерама и границама ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено право својине у корист тужене Републике Србије на делу непокретности на парцели кп. бр. .. уписане у лист непокретности број .. за КО ... у укупној површини од 552 м², и то површине путног земљишта поред асфалтног дела пута (П1) је 175 м², површина путног земљишта поред асфалтног дела пута (П3) је 51 м² и површина под асфалтом (П2) 326 м², у мерама и границама ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде за заузети део кп. бр. .. у КО ... у површини од 552 м², плате

износ од 276.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име трошкова парничног поступка плате износ од 88.020,00 динара, а уколико трошкове поступка не плати у наведеном року, обавезују се да на износ трошкова од 72.700,00 динара, тужиоцу плате законску затезну камату почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 42/20 од 21.05.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, трећем и четвртм изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјацио тужени ЈП „Путеви Србије“ Београд због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој расправља као о посебној ревизији према члану 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о ком је одлучено побијаном одлуком је заузеће непокретности и накнада за фактички изузето земљиште. Приликом одлучивања о пасивној легитимацији туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, побијаном одлуком је усвојен тужбени захтев и тужени су солидарно обавезани да тужиоцима плате накнаду, уз примену материјалног права које не одступа од примене права израженог у одлукама Врховног касационог суда, заснованих на чињеничном стању као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, произлази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради заузећа и накнаде поднета је 06.07.2018. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 10.000,00 динара.

Пошто вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић